

Μοναχός Ονούφριος Αγιαννανίτης (1845 - 18 Σεπτεμβρίου 1935)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

Καταγόταν από την αρχιερατική επαρχία Μέτρων της Α. Θράκης και ήταν υιός πλούσιου βοσκού πολλών προβάτων. Βόσκοντας τα πρόβατα ο ίδιος δεν παρέλειπε να προσεύχεται. Νέος αποφάσισε τη μοναχική του αφιέρωση. Με μία κάπα μόνο ξεκίνησε, δίχως χρήματα και πράγματα μαζί του, για το Άγιον Όρος. Μετά από πολλές περιπέ-τειες έφθασε στον αθωνικό λιμένα της σωτηρίας το 1888.

[Skiti Agias Annas-e1441212524468](#)

Πήγε στη μονή Ιβήρων να προσκυνήσει την Παναγία την Πορταίτισσα. Κάποιος τον πλησίασε, και όταν πληροφορήθηκε ότι ήλθε για να μονάσει, του είπε να πάει στον παπα-Μηνά τον Μαυροβούνιο στη σκήτη της Αγίας Άννης. Πήγε, κτύπησε τη θύρα, εξήλθε ο παπα-Μηνάς και τον υποδέχθηκε μετά χαράς, λέγοντάς του ότι η Παναγία τον έφερε από την Πόλη. Ο νέος θαύμασε πώς γνώριζε ο Γέροντας τα κατ' αυτόν, δίχως να του έχει πει τίποτε. Εισερχόμενος στον ναό να προσκυνήσει βλέπει την εικόνα της Παναγίας «ιδρωμένη». Κατάλαβε ότι ο Γέροντας προσευχόταν στην Παναγία κι εκείνη φώτισε τον άνθρωπο στη μονή Ιβήρων να τον κατευθύνει εδώ. Ως δόκιμος έκανε άκρα υπακοή. Έτσι ο παπα-Μηνάς (+1916) σύντομα τον έκειρε μοναχό το 1890 και του έδωσε το όνομα του Γέροντός του Ονούφριου του Κυπρίου, τον οποίο κάποτε για την υπακοή του άγγελoi τον μετέφεραν με βάρκα από τη Δάφνη στην παραλία της Αγίας Άννης.

Μεγάλης αρετής ήταν και ο Γέροντάς του παπα-Μηνάς στην Καλύβη της θείας Μεταμορφώσεως του Σωτήρος. Ο π. Ονούφριος είχε όλη την ελπίδα του στην Οικονόμισσα, Πορταίτισσα, Βηματάρισσα, Τριχερούσα κι Έφορο του Αγίου Όρους Κυρία Θεοτόκο. Την επεκαλείτο μετά πολλής ευλαβείας και πολλών δακρύων. Έλεγε στον υποτακτικό του παπα-Χρύσανθο (+1981): «Προσεύχου και έχε χαράν μεγάλην, όπου μας έφερεν εις το Περιβόλι της. Και όχι μόνον εδώ είναι Μητέρα η Παναγία, αλλά και όπου υπάρχει μοναστήρι ή εκκλησία εις το όνομά της, είναι τροφός, παρήγορος, και προ πάντων δότεira της καρδιακής νοεράς προσευχής. Αυτή μελέτα διά να σωθώμεν. Διότι είναι σωσίβιον της ζωής μας της προσκαίρου».

Άλλοτε πάλι έλεγε στον ίδιο: «Με φωνάς αλαλήτους και γεμάτες από χαράν να επικαλήσαι το γλυκύτατον όνομα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, το οποίον λέγεται και όμμα πάσης κτίσεως. Αυτό όταν εισέλθη εις την καρδίαν του μοναχού, ανεβαίνεις πολύ υψηλά, εκεί θα διδαχθής τί είναι ο εσωτερικός σου άνθρωπος, και όταν θα διδαχθής τί είναι ο εσωτερικός σου άνθρωπος, θα φροντίσης κατόπιν να τον καθαρίσης τελείως διά του γλυκυτάτου ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Τόσον δε θα ηδυνθής ο νους και η διάνοιά σου, όπου δεν θα φεύγουν καθόλου από μέσα από την καρδίαν σου ...».

Οι λόγοι του φανέρωναν την εσωτερική του κατάσταση. Δεν ήθελε να λυπήσει ποτέ κανένα και υπόμενε πολλές θλίψεις με πολλή ακακία. Αξιώθηκε να δει την αγία Άννα να διακονεί το Κυριακό της σκήτης. Στα πνευματικά παιδιά του πάντα έφερνε για παράδειγμα τον άγιο Γέροντά του. Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 18.9.1935 ενενηντάχρονος.

Πηγές- Βιβλιογραφία

Χρυσάνθου Αγιαννανίτου ιερομ., Γεροντικά ένθυμήσεις και διηγήσεις, τ. Α', Μώλος Λοκρίδος 2008, σσ. 152-173.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β', σελ. 299-300, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011